

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

14 päivänä syyskuuta 2017*

Ennakkoratkaisupyyntö – Kansainvälistä suojelua hakevien henkilöiden vastaanottoa koskevat vaatimukset – Direktiivi 2013/32/EU – 9 artikla – Oikeus jäädä jäsenvaltioon hakemuksen tutkinnan ajaksi – Direktiivi 2013/33/EU – 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohta – Säilöönotto – Henkilöllisyyden tai kansalaisuuden varmentaminen – Kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen perusteiden määrittäminen – Pätevyys – Euroopan unionin perusoikeuskirja – 6 ja 52 artikla – Rajoittaminen – Oikeasuhteisuus

Asiassa C-18/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem (Haagin alioikeus, Haarlemin istuntopaikka, Alankomaat) on esittänyt 13.1.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 13.1.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

K.

vastaan

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja T. von Danwitz (esittelevä tuomari) sekä tuomarit E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe ja C. Lycourgos,

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Alankomaiden hallitus, asiamiehinnään M. Bulterman ja M. Noort,
- Belgian hallitus, asiamiehinnään M. Jacobs ja C. Pochet,
- Viron hallitus, asiamiehenään K. Kraavi-Käerdi,
- Irlanti, asiamiehinnään E. Creedon, L. Williams ja A. Joyce,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

- Euroopan parlamentti, asiamiehinään T. Lukácsi ja R. van de Westelaken,
 - Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Chavier, F. Naert ja K. Pleśniak,
 - Euroopan komissio, asiamiehinään M. Condou-Durande, H. Krämer ja G. Wils,
- kuultuaan julkisasiamiehen 4.5.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kansainvälistä suojelua hakevien henkilöiden vastaanottoa jäsenvaltioissa koskevista vaatimuksista 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/33/EU (EUVL 2013, L 180, s. 96) 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan pätevyyttä.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat K. ja Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (turvallisuus- ja oikeusasioista vastaava valtiosihteeri, jäljempänä valtiosihteeri) ja joka koskee kyseisen henkilön säilöönnottoa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Euroopan ihmisoikeussopimus

- 3 Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 5 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeus vapauteen ja turvallisuuteen”, määrätään seuraavaa:

”Jokaisella on oikeus vapauteen ja henkilökohtaiseen turvallisuuteen. Keneltäkään ei saa riistää hänen vapauttaan, paitsi seuraavissa tapauksissa ja lain määräämässä järjestyksessä:

– –

- f) henkilö pidätetään tai häneltä riistetään vapaus lain nojalla, jotta estettäisiin hänen laiton maahantulonsa, tai jos on ryhdytty toimiin hänen karkottamisekseen tai luovuttamisekseen.”

Unionin oikeus

Perusoikeuskirja

- 4 Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeus vapauteen ja turvallisuuteen”, määrätään seuraavaa:

”Jokaisella on oikeus vapauteen ja henkilökohtaiseen turvallisuuteen.”

- 5 Perusoikeuskirjan 52 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeuksien ja periaatteiden ulottuvuus ja tulkinta”, määrätään seuraavaa:

”1. Tässä perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä kunnioittaen. Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti rajoituksia voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.

--

3. Siltä osin kuin tämän perusoikeuskirjan oikeudet vastaavat [Euroopan ihmisoikeussopimuksessa] taattuina oikeuksia, niiden merkitys ja ulottuvuus ovat samat kuin mainitussa yleissopimuksessa. Tämä määräys ei estä unionia myöntämästä tätä laajempaa suojaa.

--

7. Unionin ja jäsenvaltioiden tuomioistuimet ottavat asianmukaisesti huomioon tämän perusoikeuskirjan tulkittamisen ohjaamiseksi laaditut selitykset.”

Direktiivi 2011/95/EU

- 6 Vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/95/EU (EUVL 2011, L 337, s. 9) 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Tosiseikkojen ja olosuhteiden arviointi”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltiot voivat katsoa, että hakija on velvollinen esittämään mahdollisimman pian kaikki kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen perusteiksi tarvittavat seikat. Jäsenvaltio on velvollinen yhteistyössä hakijan kanssa arvioimaan kaikki hakemukseen liittyvät olennaiset seikat.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettut seikat koostuvat hakijan lausumista sekä hakijan saatavissa olevista asiakirjoista, jotka koskevat hänen ikäänsä, taustaansa, myös asiaankuuluvien omaisten taustaa, henkilöllisyyttään, kansalaisuuttaan tai kansalaisuuksiaan, aikaisempaa tai aikaisempia asuinmaitaan ja -paikkojaan, aikaisempia turvapaikkahakemuksia, matkareittiään, matkustusasiakirjojaan sekä kansainvälisen suojelun hakemisen syitä.

--”

Direktiivi 2013/32/EU

- 7 Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU (EUVL 2013, L 180, s. 60) 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

- c) ’hakijalla’ kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä, joka on tehnyt kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, josta ei ole vielä tehty lainvoimaista päätöstä;

--

- p) 'jämisellä jäsenvaltioon' jämistä sen jäsenvaltion alueelle, myös rajalle tai kauttakulkualueelle, jossa kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on tehty tai jossa sitä tutkitaan;

--”

- 8 Mainitun direktiivin 9 artiklan, jonka otsikko on ”Oikeus jäädä jäsenvaltioon hakemuksen tutkinnan ajaksi”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Hakijoiden on annettava jäädä jäsenvaltioon yksinomaan menettelyä varten, kunnes määrittävä viranomais on tehnyt päätöksensä III luvussa säädettyjen ensimmäiseen päätökseen liittyvien menettelyjen mukaisesti. Tämä oikeus jäädä alueelle ei oikeuta oleskelulupaan.”

- 9 Saman direktiivin 13 artiklan, jonka otsikko on ”Hakijoiden velvoitteet”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on veloitettava hakijat tekemään toimivaltaisten viranomaisten kanssa yhteistyötä henkilöllisyytensä ja muiden direktiivin 2011/95/EU 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen seikkojen toteuttamiseksi. --”

Direktiivi 2013/33

- 10 Direktiivin 2013/33 johdanto-osan 2, 12, 15, 17, 20 ja 35 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(2) Turvapaikka-asioita koskeva yhteinen politiikka, johon sisältyy yhteinen eurooppalainen turvapaikkajärjestelmä, on olennainen osa Euroopan unionin tavoitetta muodostaa asteittain vapautteen, turvallisuuden ja oikeuteen perustuva alue, joka on avoin henkilöille, jotka olosuhteiden pakosta joutuvat oikeutetusti hakemaan suojelua unionista. --

--

- (12) Hakijoiden vastaanotto-olosuhteiden yhdenmukaistamisen pitäisi auttaa vähentämään vastaanotto-olosuhteiden välisten eroavuuksien osaltaan aiheuttamaa hakijoiden myöhempää liikkumista jäsenvaltiosta toiseen.

--

- (15) Hakijoiden säilöönnotossa olisi sovellettava periaatetta, jonka mukaan ketään ei pitäisi ottaa säilöön vain siitä syystä, että hän hakee kansainvälistä suojelua, ja olisi erityisesti noudatettava jäsenvaltioiden kansainvälisiä oikeudellisia velvoitteita ja [pakolaisten oikeusasemaa koskevan yleissopimuksen, joka allekirjoitettiin Genevessä 28.7.1951 (Yhdistyneiden Kansakuntien sopimuskokoelma, nide 189, s. 150, nro 2545 (1954)), sellaisena kuin se on täydennettynä New Yorkissa 31.1.1967 tehdyllä pakolaisten oikeusasemaa koskevalla pöytäkirjalla,] 31 artiklan määräyksiä. Hakijoiden säilöönnoton olisi tapahduttava ainoastaan tässä direktiivissä säädetyissä selvästi määritellyissä poikkeuksellisissa olosuhteissa ja noudattaen tarpeellisuus- ja suhteellisuusperiaatteita sekä tällaisen säilöönnoton toteuttamistavan että sen tarkoituksen osalta. Säilöön otetulla hakijalla olisi oltava tosiasiallinen mahdollisuus käyttää tarvittavia menettelyllisiä takeita, kuten oikeussuojakeinoja kansallisessa oikeusviranomaisessa.

--

(17) Tässä direktiivissä säädetty säilöönottoperusteet eivät rajoita kansallisessa oikeudessa sovellettavia muita säilöönottoperusteita, mukaan lukien rikosoikeudellisten menettelyjen yhteydessä, jotka eivät liity kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön kansainvälistä suojelua koskevaan hakemukseen.

--

(20) Hakijoiden fyysisen ja psyykkisen koskemattomuuden turvaamiseksi säilöönottoon olisi turvauduttava viimeisenä keinona, ja sitä saadaan käyttää vasta, kun kaikki säilöönnotolle vaihtoehtoiset toimenpiteet, jotka eivät sisällä vapauden menettämistä, on tutkittu asianmukaisesti. Säilöönnotolle vaihtoehtoisissa toimenpiteissä on kunnioitettava hakijoiden perustavanlaatuisia ihmisoikeuksia.

--

(35) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan erityisesti [perusoikeuskirjassa] tunnustettuja periaatteita. Tämän direktiivin tarkoituksena on ennen kaikkea varmistaa, että ihmisarvoa kunnioitetaan täysimääräisesti ja että perusoikeuskirjan 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 ja 47 artiklan soveltamista edistetään, ja direktiivi on pantava täytäntöön tämän mukaisesti."

11 Direktiivin 2013/33 2 artiklan, jonka otsikko on "Määritelmät", sanamuoto on seuraava:

"Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

b) 'hakijalla' kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä, joka on tehnyt kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, jonka johdosta ei ole vielä tehty lopullista päätöstä;

--

h) 'säilöönotolla' sitä, että jäsenvaltio sulkee hakijan tiettyyn paikkaan, jossa hakijalta on viety hänen liikkumisvapautensa;

--"

12 Mainitun direktiivin 8 artiklassa, jonka otsikko on "Säilöönotto", säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltiot eivät saa ottaa ketään säilöön vain siitä syystä, että hän on [direktiivin 2013/32] mukainen hakija.

2. Jäsenvaltiot voivat tarpeen mukaan kunkin tapauksen yksilöllisen arvioinnin perusteella ottaa hakijan säilöön, jos lievempiä vaihtoehtoisia keinoja ei voida soveltaa tehokkaasti.

3. Hakija voidaan ottaa säilöön ainoastaan

a) jotta voidaan määrittää tai varmentaa henkilön henkilöllisyys tai kansalaisuus;

b) jotta voidaan määrittää kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen perusteet, joita ei voitaisi saada ilman säilöönottoa, erityisesti, jos on olemassa vaara, että hakija pakenee;

--

e) silloin kun se on tarpeen kansallisen turvallisuuden tai yleisen järjestyksen vuoksi;

--

Säilöönnoton perusteista on säädettävä kansallisessa lainsäädännössä.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansallisessa lainsäädännössä on säännökset säilöönnoton vaihtoehtoista, joita ovat esimerkiksi säännöllinen ilmoittautuminen viranomaisille, asianmukaisen rahavakuuden asettaminen tai velvollisuus pysytellä määrättyssä paikassa.”

- 13 Direktiivin 2013/33 9 artiklassa, jonka otsikko on ”Säilöön otetuille hakijoille myönnettävät takeet”, säädetään seuraavaa:

”1. Hakijan säilöönnoton on oltava mahdollisimman lyhykestoinen, ja hakijaa on pidettävä säilöön otettuna ainoastaan niin kauan kuin 8 artiklan 3 kohdassa säädetyt perusteet ovat sovellettavissa.

Edellä 8 artiklan 3 kohdassa säädettyjen säilöönnottoperusteiden vuoksi tärkeät hallinnolliset menettelyt on hoidettava asianmukaisella huolellisuudella. Säilöönnoton jatkamista ei voida perustella hallinnollisten menettelyjen viivästymisellä, joka ei johdu hakijasta.

2. Oikeus- tai hallintoviranomaisten on annettava hakijoiden säilöönottomääräykset kirjallisina. Säilöönottomääräyksessä on ilmoitettava määräyksen perusteena olevat tosiseikat ja oikeudelliset seikat.

3. Kun hallintoviranomaiset antavat säilöönottomääräyksen, jäsenvaltioiden on varmistettava viran puolesta tai hakijan pyynnöstä, että oikeusviranomainen tutkii viipymättä säilöönnoton laillisuuden. Viran puolesta tehtävän säilöönnoton laillisuuden tutkimisesta on päätettävä mahdollisimman nopeasti säilöönnoton alkamisesta. Hakijan pyynnöstä siitä on päätettävä mahdollisimman nopeasti asiaankuuluvien menettelyjen aloittamisesta. Jäsenvaltioiden on tätä varten määritettävä kansallisessa lainsäädännössä määräaika laillisuuden tutkimiselle joko viran puolesta ja/tai hakijan pyynnöstä.

Mikäli laillisuuden tutkimisen yhteydessä osoittautuu, että säilöön ottamista on pidettävä laittomana, asianomainen hakija on vapautettava välittömästi.

4. Säilöön otetulle hakijalle on ilmoitettava välittömästi kirjallisesti kielellä, jota hän ymmärtää tai jota hänen voidaan kohtuudella olettaa ymmärtävän, säilöönnoton perusteet ja kansallisen lainsäädännön mukaiset menettelyt, joilla säilöönottomääräykseen voidaan hakea muutosta, sekä mahdollisuudesta vaatia maksutonta oikeusapua ja edustusta.

5. Oikeusviranomaisen on tarkastettava säilöönnoton perusteita säännöllisin väliajoin viran puolesta ja/tai hakijan pyynnöstä, varsinkin jos säilöönnotto pitkittyy, ilmenee merkityksellisiä seikkoja tai saadaan uusia tietoja, jotka saattavat vaikuttaa säilöönnoton laillisuuteen.

--”

Alankomaiden oikeus

- 14 Vuoden 2000 ulkomaalaislain (Vreemdelingenwet 2000, jäljempänä ulkomaalaislaki) 8 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Ulkomaalaisen oleskelu Alankomaissa on laillista vain

--

f) odotettaessa päätöstä [turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevasta hakemuksesta], kun tässä laissa tai sen nojalla annetussa säännöksessä taikka tuomioistuimen antamassa päätöksessä todetaan, ettei hakijaa voida poistaa maasta niin kauan kuin hakemusta ei ole ratkaistu;

--

h) odotettaessa päätöstä oikaisuvaatimuksesta tai muutoksenhausta, kun tässä laissa tai sen nojalla annetussa säännöksessä taikka tuomioistuimen antamassa päätöksessä todetaan, ettei hakijaa voida poistaa maasta niin kauan kuin oikaisuvaatimusta tai muutoksenhakua ei ole ratkaistu;

--”

15 Ulkomaalaislain 28 §:ssä säädetään seuraavaa:

”[Turvallisuus- ja oikeusministerillä] on toimivalta:

Hyväksyä hakemus määräaikaisesta oleskeluluvasta;

--”

16 Ulkomaalaislain 59b §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. ”[Turvallisuus- ja oikeusministeri] voi ottaa säilöön ulkomaalaisen, jonka oleskelu on 8 §:n f – – kohdan perusteella laillista, siltä osin kuin oleskelu koskee [turvapaikkamenettelyssä myönnettävää määräaikaista oleskelulupaa koskevaa hakemusta], jos:

- a) säilöönotto on välttämätöntä ulkomaalaisen henkilöllisyyden tai kansalaisuuden määrittämiseksi;
- b) säilöönotto on välttämätöntä sellaisten tietojen saamiseksi, jotka ovat välttämättömiä 28 §:ssä tarkoitetun määräaikaisen oleskeluluvan myöntämistä koskevan hakemuksen arvioimisessa, erityisesti, jos on olemassa vaara, että ulkomaalainen pakenee;

--

2. Tämän pykälän 1 momentin, a, b tai c kohdan nojalla tehty säilöönotto ei saa kestää yli neljää viikkoa, jollei ulkomaalaislain 39 §:ää sovelleta. Tässä tapauksessa säilöönotto ei saa kestää yli kuutta viikkoa.

--”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

17 Pääasian kantaja, joka on kolmannen maan kansalainen, saapui Amsterdamiin Schipholin (Alankomaat) lentoasemalle 30.11.2015 Wienistä (Itävalta) tulevalla lennolla. Hän aikoi matkustaa samana päivänä jatkolennolla Edinburghiin (Yhdistynyt kuningaskunta).

18 Asiakirjatarkastuksessa ennen siirtymistä Edinburghiin lähtevään koneeseen hänen epäiltiin käyttävän väärää passia ja hänet määrättiin tästä syystä tutkintavankeuteen.

19 Rikostuomioistuin päätti 15.12.2015, ettei pääasian kantajaa koskevaa rikossyytettä oteta tutkittavaksi. Hänet määrättiin vapautettavaksi 16.12.2015 tehdyllä ”välitöntä vapauttamista koskevalla päätöksellä”.

- 20 Pääasian kantaja jätti 17.12.2015 turvapaikkahakemuksen. Hänet otettiin samana päivänä tehdyllä päätöksellä säilöön ulkomaalaislain 59b §:n 1 momentin a ja b kohdan – jotka on annettu direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan täytäntöönpanemiseksi – nojalla. Kyseistä päätöstä perusteltiin tarpeella turvautua tällaiseen toimenpiteeseen pääasian kantajan henkilöllisyyden tai kansalaisuuden toteamiseksi ja hänen hakemuksensa arvioimisessa välttämättömien seikkojen määrittämiseksi, koska oli olemassa vaara, että hän pakenee.
- 21 Pääasian kantaja nosti 17.12.2015 kanteen päätöksestä, jolla hänet määrättiin otettavaksi säilöön, ja vaati vahingonkorvausta.
- 22 Kun ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa järjestettiin istunto 28.12.2015, K:ta oli kuultu kerran hänen turvapaikkahakemuksestaan, mutta kyseistä hakemusta ei ollut vielä ratkaistu. Ennakkoratkaisupyynnön esittämisajankohtana hänen osaltaan ei siis ollut vielä tehty mitään palauttamispäätöstä.
- 23 K. väittää pääasian yhteydessä, että direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohta ovat ristiriidassa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan ja näin ollen perusoikeuskirjan 6 artiklan kanssa.
- 24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostaa, että pääasia on samankaltainen kuin 15.2.2016 annetun tuomion N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84) taustalla oleva asia, jossa oli kyse mainitun direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan e alakohdan pätevydestä.
- 25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin yhtyy soveltuvilta osin Raad van Staten (ylin hallintotuomioistuin, Alankomaat) mainitun tuomion taustalla olevassa asiassa esittämiin näkökohtiin ja pohtii pääasiassa saman direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan pätevyyttä perusoikeuskirjan 6 artiklan kannalta.
- 26 Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem (Haagin alioikeus, Haarlemin istuntopaikka, Alankomaat) toteaa Raad van Staten tavoin yhtäältä, että Euroopan unionin perusoikeuskirjan selitysten (EUVL 2007, C 303, s. 17) mukaan 6 artiklassa tarkoitettut oikeudet vastaavat Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklassa turvattuja oikeuksia, joten niillä on perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan mukaisesti sama merkitys ja kattavuus. Tästä johtuen rajoitukset, jotka niihin laillisesti voidaan tehdä, eivät voi ylittää Euroopan ihmisoikeuskirjan 5 artiklassa sallittuja rajoja.
- 27 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin vetoaa toisaalta Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 22.9.2015 antaman tuomion Nabil ym. v. Unkari (CE:ECHR:2015:0922JUD006211612) 29 kohtaan, jonka mukaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen f kohdan loppuosan perustuva vapaudenmenetys on perusteltu vain sen ajan, kun karkottamis- tai luovuttamismenettely on käynnissä. Jos kyseistä menettelyä ei toimiteta vaaditulla huolellisuudella, säilöönotto lakkaa olemasta oikeutettu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen f kohdan nojalla. Pääasiassa ei ole kuitenkaan tällä hetkellä vireillä mitään karkottamis- tai luovuttamismenettelyä.
- 28 Tämän perusteella rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:
- ”Ovatko [direktiivin 2013/13] 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohta päteviä perusoikeuskirjan 6 artiklan valossa:
- 1) tilanteessa, jossa kolmannen maan kansalainen on otettu [direktiivin 2013/13] 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan nojalla säilöön ja hänellä on [direktiivin 2013/32] 9 artiklan nojalla oikeus jäädä jäsenvaltioon siihen asti, kunnes hänen turvapaikkahakemuksestaan on tehty päätös ensimmäisen asteen käsittelyssä, ja

- 2) kun otetaan huomioon perusoikeuskirjan selitys, jonka mukaan rajoitukset, jotka perusoikeuskirjan 6 artiklan mukaisiin oikeuksiin laillisesti voidaan tehdä, eivät voi ylittää Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen f kohdassa sallittuja rajoja, sekä viimeksi mainittua määräystä koskeva Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tulkinta, joka sisältyy muun muassa sen 22.9.2015 antamaan tuomioon Nabil ym. v. Unkari, 62116/12 [(CE:ECHR:2015:0922JUD006211612)], jonka mukaan turvapaikanhakijan säilöönotto on edellä mainitun 5 artiklan 1 kappaleen f kohdan vastaista, jos kyseistä säilöönottoa ei ole määrätty maastapoistamista varten?”
- 29 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ilmoitti 1.2.2016 unionin tuomioistuimelle, että se on 25.1.2016 annetulla tuomiolla todennut pääasian kantajan siihen saakka voimassa olleesta säilöönottotoimenpiteestä nostaman kanteen perustelluksi ja määrännyt kyseisen toimenpiteen kumottavaksi viimeksi mainitusta päivämäärästä alkaen.

Asian käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa

- 30 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen pyynnöstä jaosto, jolle asian käsittely on osoitettu, tarkasteli tarvetta käsitellä asia unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 107 artiklassa tarkoitettussa kiireellisessä menettelyssä. Kyseinen jaosto päätti 1.2.2016 julkisiasiainmestä kuultuaan olla hyväksymättä tätä pyyntöä.

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

- 31 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kehottaa kysymyksellään unionin tuomioistuinta lähinnä tutkimaan direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan pätevyyttä perusoikeuskirjan 6 artiklan kannalta.
- 32 Aluksi on huomautettava, että vaikka SEU 6 artiklan 3 kohdassa vahvistetuilla tavoin Euroopan ihmisoikeussopimuksessa tunnustetut perusoikeudet ovat osa unionin oikeutta yleisinä periaatteina ja vaikka perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdassa määrätään, että perusoikeuskirjan oikeuksilla, jotka vastaavat Euroopan ihmisoikeussopimuksessa taattuja oikeuksia, on sama merkitys ja sama ulottuvuus kuin mainitussa sopimuksessa, sopimusta ei voida pitää – niin kauan kuin unioni ei ole siihen liittynyt – muodollisesti unionin oikeusjärjestykseen sisältyvänä oikeudellisena välineenä (tuomio 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, 44 kohta ja tuomio 5.4.2017, Orsi ja Baldetti, C-217/15 ja C-350/15, EU:C:2017:264, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan pätevyyttä on siten tutkittava yksinomaan perusoikeuskirjassa taattujen perusoikeuksien perusteella (ks. vastaavasti tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 28.7.2016, Conseil des ministres, C-543/14, EU:C:2016:605, 23 kohta).
- 33 Tältä osin on todettava, että saman direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan mukaan kansainvälisen suojelun hakija voidaan ottaa säilöön, jotta voidaan määrittää tai varmentaa hänen henkilöllisyytensä tai kansalaisuutensa taikka jotta voidaan määrittää hänen hakemuksensa perusteet, joita ei voitaisi saada ilman säilöönottoa, erityisesti, jos on olemassa vaara, että hakija pakenee. Kun kyseisessä säännöksessä sallitaan tällainen toimenpide, siinä säädetään rajoituksesta käyttä perusoikeuskirjan 6 artiklassa vahvistettua oikeutta vapauteen.
- 34 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaan perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä kunnioittaen. Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti näiden oikeuksien ja vapauksien

käytön rajoituksia voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.

- 35 Tässä yhteydessä on huomautettava, että direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdasta seuraavasta rajoituksesta käyttää oikeutta vapautteen on säädetty lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyllä unionin toimella ja että se ei vaikuta perusoikeuskirjan 6 artiklassa vahvistetun vapautta koskevan oikeuden keskeiseen sisältöön. Kyseisen direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa nimittäin ei aseteta kyseenalaiseksi mainitun oikeuden takaamista, ja siinä annetaan – kuten säännöksen sanamuodosta ja direktiivin johdanto-osan 15 perustelukappaleesta ilmenee – jäsenvaltioille toimivalta ottaa hakija säilöön vain hänen oman käyttäytymisensä takia ja samassa säännöksessä tarkoitetuissa poikkeuksellisissa olosuhteissa; nämä olosuhteet on lisäksi rajattu kaikilla saman direktiivin 8 ja 9 artiklaan sisältyvillä edellytyksillä (ks. vastaavasti tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 51 ja 52 kohta).
- 36 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 56 ja 58 kohdassa huomauttanut, SEUT 78 artiklasta ilmenee, että yhteisen turvapaikkajärjestelmän moitteeton toiminta, joka perustuu yhteisten perusteiden soveltamiseen jäsenvaltioissa, on unionin tunnustama yleistä etua koskeva tavoite. Kyseisellä järjestelmällä edistetään direktiivin 2013/33 johdanto-osan toisen perustelukappaleen mukaan lisäksi sen unionin tavoitteen toteuttamista, jona on muodostaa asteittain vapautteen, turvallisuuden ja oikeuteen perustuva alue, joka on avoin henkilöille, jotka olosuhteiden pakosta joutuvat oikeutetusti hakemaan suojelua unionista. Kyseisen direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa esitettyihin perusteluihin nojautuva toimenpide on yhteisen turvapaikkajärjestelmän moitteettoman toiminnan takaamista koskevan tavoitteen mukainen, koska sen avulla voidaan yksilöidä henkilöt, jotka hakevat kansainvälistä suojelua, ja määrittää, täyttävätkö kyseiset henkilöt tällaisen suojelun saamisen edellytykset, jotteivät he laittomasti – jos he eivät täytä näitä edellytyksiä – tule unionin alueelle ja oleskele siellä.
- 37 Todetun puuttumisen oikeasuhteisuudesta on huomautettava, että suhteellisuusperiaate edellyttää unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan, että unionin toimielinten säädöksillä, päätöksillä ja muilla toimenpiteillä ei ylitetä niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista niillä lainmukaisesti tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi ja tähän soveltuva, eivätkä toimista aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 9.6.2016, Pesce ym., C-78/16 ja C-79/16, EU:C:2016:428, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 38 Kyseisen puuttumisen oikeasuhteisuutta arvioitaessa on otettava huomioon se, että direktiivin 2013/32 13 artiklan 1 kohdan mukaan kansainvälisen suojelun hakijoilla on velvollisuus tehdä toimivaltaisten viranomaisten kanssa yhteistyötä etenkin heidän henkilöllisyytensä, heidän kansalaisuutensa ja heidän hakemuksensa oikeuttavien syiden toteuttamiseksi, mikä edellyttää vaadittujen selvitysten ja tarvittaessa pyydettyjen selitysten ja tietojen toimittamista mahdollisuuksien mukaan.
- 39 Tämän perusteella siten, että hakija otetaan säilöön hänen henkilöllisyytensä tai kansalaisuutensa määrittämiseksi tai varmentamiseksi tai sellaisten hänen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa perusteiden määrittämiseksi, joita ei voitaisi saada ilman tätä säilöönottoa, erityisesti, jos on olemassa vaara, että hakija pakenee, on mahdollista pitää hakija kansallisten viranomaisten käytettävissä etenkin, jotta viranomaiset voivat kuulla häntä, ja myötävaikuttaa direktiivin 2013/33 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa tarkoitettuun hakijoiden mahdollisen edelleen liikkumisen estämiseen, mihin kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 604/2013 (EUVL 2013, L 180, s. 31) pyritään (ks. vastaavasti tuomio 17.3.2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, 52 kohta). Tästä seuraa, että kyseisellä toimenpiteellä voidaan sen ominaislaadun vuoksi varmistaa yhteisen eurooppalaisen

turvapaikkajärjestelmän moitteeton toiminta ja se on siis omiaan edistämään kyseisen direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdalla tavoitellun päämäärän, sellaisena kuin se on yksilöity tämän tuomion 36 kohdassa, toteutumista.

- 40 Jäsenvaltioille tässä säännöksessä annetun hakijan säilöön ottamista koskevan toimivallan tarpeellisuudesta on korostettava, että kun perusoikeuskirjan 6 artiklassa vahvistetun vapautta koskevan oikeuden tärkeys ja tähän perusoikeuteen puuttumisen, jota kyseinen säilöönottotoimenpide merkitsee, vakavuus otetaan huomioon, mainitun oikeuden käytön rajoitukset on toteutettava täysin välttämättömän rajoissa (tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 41 Tältä osin direktiivin 2013/33 8 artiklan sanamuodosta ja asiayhteydestä sekä syntyhistoriasta ilmenee, että kyseinen toimivalta edellyttää kaikkien niiden edellytysten noudattamista, joiden tavoitteena on rajata tiukasti tällaiseen toimenpiteen turvautuminen.
- 42 Ensimmäiseksi on näet huomautettava, että direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa luetellaan tyhjentävästi ne eri perusteet, joilla säilöönotto voidaan oikeuttaa, ja kukin näistä perusteista vastaa tiettyä tarvetta ja on siten luonteeltaan itsenäinen (ks. vastaavasti tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 59 kohta). Tältä osin mainitun direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdasta ilmenee, että hakijaan voidaan kohdistaa tällainen toimenpide ainoastaan, jos hän ei ole hänellä olevasta yhteistyövelvollisuudesta huolimatta ilmoittanut henkilöllisyyttään tai kansalaisuuttaan taikka esittänyt henkilöasiakirjoja, joista ne voidaan selvittää. Kyseisen 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdasta seuraa niin ikään, että hakija voidaan ottaa säilöön ainoastaan, kun tiettyjä hänen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa perusteita ”ei voitaisi saada ilman säilöönottoa, erityisesti, jos on olemassa vaara, että hakija pakenee”.
- 43 Direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa säädetään lisäksi, että säilöönoton perusteista on säädettävä kansallisessa lainsäädännössä. Tässä yhteydessä on muistutettava, että kun direktiivin säännöksissä jäsenvaltioille jätetään harkintavaltaa määrittellä ajateltavissa oleviin eri tilanteisiin sopivia toimenpiteitä, joilla direktiivin säännökset saatetaan osaksi kansallista oikeutta, niiden tehtävänä on kyseisten toimenpiteiden täytäntöönpanossa paitsi tulkita kansallista oikeuttaan kyseessä olevan direktiivin mukaisesti myös varoa tukeutumasta sellaiseen kyseisen direktiivin tulkintaan, joka johtaisi ristiriitaan perusoikeuksien tai muiden unionin oikeuden yleisten periaatteiden kanssa (tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 60 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 44 Toiseksi on todettava, että unionin tuomioistuin on jo katsonut, että direktiivin 2013/33 8 artiklan muilla kohdilla rajoitetaan huomattavasti jäsenvaltioille annettua toimivaltaa suorittaa säilöönotto. Kyseisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdasta nimittäin ilmenee, etteivät jäsenvaltiot saa ottaa henkilöä säilöön vain siitä syystä, että hän on hakenut kansainvälistä suojelua. Lisäksi mainitun direktiivin 8 artiklan 2 kohdan mukaan säilöönotosta voidaan määrätä vain tarpeen mukaan kunkin tapauksen yksilöllisen arvioinnin perusteella, jos lievempiä vaihtoehtoisia keinoja ei voida soveltaa tehokkaasti. Saman direktiivin 8 artiklan 4 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansallisessa lainsäädännössä on säännökset säilöönoton vaihtoehtoista, joita ovat esimerkiksi säännöllinen ilmoittautuminen viranomaisille, asianmukaisen rahavakuuden asettaminen tai velvollisuus pysytellä määrättyssä paikassa (tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 61 kohta).
- 45 Samoin direktiivin 2013/33 9 artiklan 1 kohdassa säädetään, että hakijan säilöönoton on oltava mahdollisimman lyhytkestoinen, ja hakijaa on pidettävä säilöön otettuna ainoastaan niin kauan kuin direktiivin 8 artiklan 3 kohdassa säädetyt perusteet ovat sovellettavissa. Lisäksi säilöönottopäätöstä koskevat mainitun direktiivin 9 artiklan 2–5 kohdan mukaan merkittävät menettelylliset ja tuomioistuinten antamat takeet. Niinpä saman direktiivin 9 artiklan 2 ja 4 kohdan mukaan päätöksessä on ilmoitettava kirjallisesti sen perusteena olevat tosiseikat ja oikeudelliset seikat, ja

hakijalle on ilmoitettava tiettyjä tietoja kielellä, jota hän ymmärtää tai jota hänen voidaan kohtuudella olettaa ymmärtävän. Direktiivin 2013/33 9 artiklan 3 ja 5 kohdassa puolestaan täsmennetään yksityiskohtaiset säännöt tuomioistuinten toteuttamalle säilöönnoton laillisuusvalvonnalle, joka jäsenvaltioiden on varmistettava (tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 62 kohta).

- 46 Kolmanneksi on huomautettava unionin tuomioistuimen myös todenneen, että direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a–c alakohdan säilöönnotoperusteet perustuvat turvapaikanhakijoiden säilöönnottoa koskevista toimenpiteistä 16.4.2003 annettuun Euroopan neuvoston ministerikomitean suositukseen ja turvapaikanhakijoiden säilöönnotossa sovellettavista kriteereistä ja standardeista 26.2.1999 annettuihin Yhdistyneiden kansakuntien pakolaisasiain päävaltuutetun (UNHCR) suuntaviivoihin, joista, sellaisina kuin ne annettiin vuonna 2012, ilmenee, että yhtäältä säilöönnotto on poikkeuksellinen toimenpide ja toisaalta säilöönnottoon saadaan turvautua vain viimesijaisesti, kunhan on osoitettu, että se on tarpeellinen, kohtuullinen ja oikeassa suhteessa legitiimiin tarkoitukseen (ks. vastaavasti tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 63 kohta).
- 47 Perusoikeuskirjan 6 artiklassa myönnetyn oikeuden käytön rajoitukset, jotka on vahvistettu kyseisen direktiivin 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa, eivät ole myöskään liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden. Tältä osin on huomautettava, että mainitun 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa, kuten myös b alakohdassa, saatetaan tasapainoon yhtäältä yleistä etua koskeva tavoite, nimittäin yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän – jonka nojalla on mahdollista myöntää kansainvälistä suojelua hakijoille, jotka todellisuudessa sitä tarvitsevat, ja hylätä sellaisten hakijoiden hakemukset, jotka eivät täytä kyseisen suojelun myöntämisen edellytyksiä – moitteeton toiminta ja toisaalta säilöönnottoimenpiteestä johtuva puuttuminen vapautta koskevaan oikeuteen.
- 48 Vaikka yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän moitteeton toiminta edellyttää todellisuudessa, että toimivaltaisilla kansallisilla viranomaisilla on luotettavat tiedot kansainvälisen suojelun hakijan henkilöllisyyden tai kansalaisuuden sekä hänen hakemuksensa perusteisiin liittyen, mainittu säännös ei voi kuitenkaan oikeuttaa sitä, että säilöönnottoimenpiteistä päätetään siten, etteivät kyseiset kansalliset viranomaiset ole ensin selvittäneet tapauskohtaisesti, ovatko ne oikeassa suhteessa tavoiteltuihin päämääriin. Tällainen selvittäminen edellyttää sen varmistamista, että kaikki tämän tuomion 44–46 kohdassa tarkoitettut edellytykset ovat täyttyneet, ja etenkin sen varmistamista, että kussakin yksittäistapauksessa säilöönnottoon turvaudutaan vain viimesijaisesti. Lisäksi on huolehdittava siitä, että kyseinen säilöönnotto on joka tapauksessa mahdollisimman lyhytkestoinen.
- 49 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, että unionin lainsäätäjä on direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan antaessaan ottanut huomioon yhtäältä hakijan oikeuden vapauteen ja toisaalta hakijan henkilöllisyyden tai kansalaisuuden yksilöimiseen taikka hänen hakemuksensa perusteiden määrittämiseen liittyvien vaatimusten välisen oikean tasapainon, mitä yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän moitteeton toiminta edellyttää.
- 50 Lopuksi on huomautettava, että siltä osin kuin perusoikeuskirjassa on Euroopan ihmisoikeussopimuksessa taattuja oikeuksia vastaavia oikeuksia, perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan tarkoituksena on varmistaa tarvittava johdonmukaisuus perusoikeuskirjaan sisältyvien oikeuksien ja Euroopan ihmisoikeussopimuksessa taattujen vastaavien oikeuksien välillä, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta unionin oikeuden ja Euroopan unionin tuomioistuimen riippumattomuuteen (ks. vastaavasti tuomio 28.7.2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 1 kappale on siis otettava huomioon perusoikeuskirjan 6 artiklaa tulkittaessa. Direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan antaessaan unionin lainsäätäjä ei ole jättänyt huomiotta Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen f kohdassa tarjottua suojan tasoa.

- 51 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on niin, että vaikka ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen f kohdan loppuosan vaikutusta mainitun 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohtaan, kyseisestä pyynnöstä ei kuitenkaan käy ilmi seikkoja, joiden nojalla voidaan katsoa, että pääasiassa kyseessä olevat tosiseikat kuuluisivat Euroopan ihmisoikeussopimuksen kyseisen määräyksen piiriin, tai määrittää, miltä osin Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 22.9.2015 antamaan tuomioon Nabil ym. v. Unkari (CE:ECHR:2015:0922JUD006211612) perustuvalla oikeuskäytännöllä voisi olla vaikutusta mainitun 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan arviointiin nyt käsiteltävässä asiassa. Ennakkoratkaisupyynnössä oleva maininta, jonka mukaan pääasian kantajan osalta ei ole tehty palauttamispäätöstä, näyttäisi sitä vastoin sulkevan pois sen, että hänen karkottamiseksi tai luovuttamiseksi on ryhdytty toimiin kyseisessä loppuosassa tarkoitetulla tavalla.
- 52 Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen f kohdan alkuosassa, jonka mukaan keneltäkään ei saa riistää hänen vapauttaan, paitsi jos henkilö pidätetään tai häneltä riistetään vapaus lain nojalla, jotta estettäisiin hänen laitton maahantulonsa, vahvistetusta takeesta, sellaisena kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on sitä tulkinnut, on huomautettava, että kyseinen taee ei estä sitä, että tarpeellisista säilöönottoimenpiteistä voidaan määrätä sellaisten kolmannen maan kansalaisten osalta, jotka ovat hakeneet kansainvälistä suojelua, kunhan tällainen toimenpide on laillinen ja se pannaan täytäntöön yksilöä mielivallalta suojaamista koskevan tavoitteen mukaisin edellytyksin (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 29.1.2008, Saadi v. Yhdistynyt kuningaskunta, CE:ECHR:2008:0129JUD001322903, 64–74 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 26.11.2015, Mahamed Jama v. Malta, CE:ECHR:2015:1126JUD001029013, 136–140 kohta).
- 53 Kuten ilmenee niistä näkökohdista, jotka on esitetty tutkittaessa direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan pätevyyttä perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan kannalta, ensimmäiseksi mainittu säännös, jonka ulottuvuus on rajattu tiukasti, täyttää nämä vaatimukset.
- 54 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2013/33 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan tutkinnassa ei ole ilmennyt mitään seikkaa, joka voi vaikuttaa kyseisen säännöksen pätevyyteen perusoikeuskirjan 6 artiklan sekä 52 artiklan 1 ja 3 kohdan kannalta.

Oikeudenkäyntikulut

- 55 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kansainvälistä suojelua hakevien henkilöiden vastaanottoa jäsenvaltioissa koskevista vaatimuksista 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/33/EU 8 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan tutkinnassa ei ole ilmennyt mitään seikkaa, joka voi vaikuttaa kyseisen säännöksen pätevyyteen Euroopan unionin perusoikeuskirjan 6 artiklan sekä 52 artiklan 1 ja 3 kohdan kannalta.

Allekirjoitukset